

Arrest

nr. 168 565 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 mei 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers worden op 31 januari 2013 bevolen om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

1.2. Op 18 maart 2014 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Deze aanvraag wordt op 6 mei 2014 onontvankelijk verklaard.

1.4. Verzoekers worden op 6 mei 2014 bevolen het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

1.5. Op 6 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) in hoofde van elk van de verzoekers een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies). Dit zijn de twee bestreden beslissingen waarvan verzoekers in kennis werden gesteld op 14 mei 2014.

De motieven van het eerste bestreden inreisverbod luiden als volgt:

"Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: A.Z.

(...)

nationaliteit: Kosovo

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen\ tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermeide artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o 2" Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 31.01.2013, hem betekend op 14.03.2013

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 18.03.2014."

De motieven van het tweede bestreden inreisverbod luiden als volgt:

"Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: G.N.

(...)

nationaliteit: Kosovo

+ 3 minderjarige kinderen •

A.Z.

G.F.

G.Z.

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 31.01.2013, haar betekend op 14.03.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 18.03.2014.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Dat verzoekers in het bezit werden gesteld van een inreisverbod van drie jaar.

Dat de Wet inderdaad toelaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing kunnen nemen tot inreisverbod van betrokkenen.

Dat de Wet evenwel uitdrukkelijk stelt dat het inreisverbod gedurende een maximale periode van 3 jaren kan zijn.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in casu hebben geopteerd voor deze maximale periode van drie jaren, zonder uitdrukkelijk te motiveren waarom juist deze periode werd gekozen voor verzoekers.

Dat er dan ook geen enkele motivering in zake heeft plaatsgevonden.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip “afdoende” houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven, op grond waarvan de beslissing is genomen, worden aangegeven. In de bestreden beslissing worden de juridische en feitelijke grondslagen op een duidelijke wijze aangegeven.

Verzoekers tonen geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

Zij beroepen zich op algemene en vage wijze op het zorgvuldigheidsbeginsel, doch laten na aan te duiden met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch tonen zij aan dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Zij stellen enkel aan dat er niet wordt verduidelijkt waarom gekozen werd voor de maximale termijn, maar laten na te verduidelijken met welke specifieke omstandigheden eigen aan hun geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Door louter algemeen te stellen dat niet gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van hun geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op hun individuele situatie, slagen verzoekers er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Het loutere feit dat verzoekers het niet eens is met de bestreden beslissing volstaat niet om afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing. (zie: R.v.V., 19 maart 2013, nr. 99.256) Het middel is niet ernstig."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. In dit opzicht dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de verzoekende partij in de haar aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Verzoekers betogen dat de gemachtigde in casu heeft geopteerd voor inreisverboden die gelden voor de wettelijke voorziene maximale periode van drie jaren, zonder uitdrukkelijk te motiveren waarom juist deze periode werd gekozen voor verzoekers, waarbij onzorgvuldig onderzoek werd geleverd naar hun situatie.

3.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund, bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)".

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien een vroegere beslissing tot

verwijdering niet uitgevoerd werd". Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *"door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval"*.

3.5. Vooreerst blijkt uit de motieven duidelijk dat de inreisverboden in casu het accessorium vormen van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 6 mei 2014.

In casu wordt verzoekers een inreisverbod opgelegd omdat zij niet aan de terugkeerverplichting hebben voldaan. Met name hebben verzoekers geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 31 januari 2013, hen betekend op 14 maart 2013. De duur van de inreisverboden wordt vastgesteld op drie jaar. Er wordt gesteld dat verzoekers, na het betekenen van de bevelen op 14 maart 2013, nog geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten. Bovendien hebben zij een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend op 18 maart 2014.

3.6. De vraag die zich derhalve stelt is of deze motivering afdoende is, in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert dus niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd.

Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken. Er is overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet dan ook een specifieke motivering vereist voor de duur van het inreisverbod (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900; RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233).

3.7. In de bestreden inreisverboden wordt letterlijk vermeld dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd *"omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan"*, waarbij wordt verwezen naar de bevelen van 31 januari 2013, aan verzoekers betekend op 14 maart 2013.

Dit vormt op zich geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar *"specifieke omstandigheden van het geval"*. Het gaat slechts om de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet vormt dit enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd.

De vaststelling dat verzoekers na dat ene bevel geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied te verlaten, houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoekers niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering voor wat betreft de duur van het inreisverbod. De loutere vaststelling dat verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend, betreft slechts een administratieve vaststelling doch houdt geen verband met een in artikel 74/11, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bedoelde specifieke omstandigheid van het geval (RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233).

Aan de voormelde vaststellingen wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoekers niet verduidelijken met welke specifieke omstandigheden eigen aan hun geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. (RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233)

In de nota met opmerkingen wordt betoogd dat verzoekers – door louter algemeen te stellen dat niet werd gemotiveerd omtrent de specifieke omstandigheden van hun geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op hun individuele situatie – er niet in slagen om aan te tonen dat de motieven van de bestreden inreisverboden steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk

zijn. Hiermee hanteert de verwerende partij in werkelijkheid een betoog dat een verplichting legt bij de vreemdeling die evenwel op de staatssecretaris of zijn gemachtigde rust (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Het is niet aan de vreemdeling om aan te tonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd. Zoals reeds gesteld impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod immers niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd.

Derhalve moet in casu worden vastgesteld, in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van de bestreden inreisverboden. Er blijkt niet op afdoende wijze waarom de gemachtigde heeft geopteerd voor de maximale periode van drie jaren bij het bepalen van de duur van de inreisverboden noch blijkt een onderzoek naar de situatie van verzoekers.

De bestreden beslissingen doen onvoldoende blijken dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van de inreisverboden op zorgvuldige wijze tot een individueel onderzoek is overgegaan waarbij rekening wordt gehouden met *“alle omstandigheden eigen aan het geval”*.

Waar in de bestreden inreisverboden geen enkel onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijkt, kan de Raad zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen niet oordelen dat die bestreden inreisverboden niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Het middel, in zoverre het is gestoeld op de schending van de van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ontwikkelde argumentatie laat niet toe anders te besluiten.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 mei 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES